

החקלאות המקומית מייצרת את רוב הירקות, הפירות, מוצרי החלב והעוף של אזרחי ישראל ולמרות כל זאת היא הולכת ונעלמת. זאת על אף היותה נכס לאומי בתחומים הבאים:

- שמירה על בטחון מזון – ייצור מקומי של מזון נגיש וטרי במציאות של משבר אקלים עולמי, בשגרה ובחרום
- שמירה על קרקעות המדינה מהשתלטות עוינת
- שמירה על ההתיישבות בפריפריה כמקור פרנסה מרכזי
- שמירה על השטחים הירוקים והנוף

72% מהציבור סבור שעל הממשלה בישראל להשקיע יותר משאבים בייצור חקלאי מקומי¹.

בשם ובשם החקלאים והחקלאיות אלו קווי היסוד להסכמים הקואליציוניים בתחומי החקלאות הישראלית:

1. תוכנית אסטרטגית ארוכת שנים לחיזוק החקלאות - כניסה לשיח פתוח עם ההנהגה החקלאית על רפורמה ארוכת טווח (תוכנית אסטרטגית לחקלאות הישראלית) שתגדיל ותחזק את מספר החקלאים והשטחים המעובדים.
2. מדיניות יבוא – הורדת מכסים תעשה בהתאמה לחוסר ביצור המקומי ורק כחלק מתוכנית מעבר לתמיכות ישירות שיאפשרו לחקלאים להתאים את הגידולים ולאפשר תחרות.
3. סבסוד מחירי המים ועלויות העובדים לשם השוואת עלויות הייצור והסבדוד בארצות היבוא על מנת לעמוד בתחרות.
4. עידוד השקעות הון והשקעות במחקר ופיתוח.
5. עידוד השקעות לקידום דור חדש בחקלאות
6. הורדת מחירי הפירות והירקות ע"י טיפול בפערי התיווך ובחוסר האיזון בשרשרת הערך בין היתר ע"י יצירה של שוק סיטונאי ומרכזי מכירה ישירה
7. שמירה על תכנון ארוך טווח ועל פיקוח מחירים בענפי החלב וההטלה על מנת שהצרכן הישראלי ימשיך להנות מזמינות של מגוון מוצרי חלב ועוף.

נכתב בשם ארגוני המגדלים, תנועת מגן חקלאות ישראל ומאות אלפי הישראלים המתפרנסים מייצור של חלב, בשר, פירות וירקות בפריפריה הישראלית.

¹ מתוך סקר מכון סמית שנערך עבור 'מגן חקלאות ישראל', נוב' 2021